

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

30 Decembrie

La 30 decembrie sărbătorim a 16-a aniversare a Proclămării Republicii Populare Române. Această aniversare ne pune în față imaginea luminoasă a patriei noastre, pe care poporul muncitor a făurit-o prin entuziasmul și munca sa și pe care o înalță zi de zi pe noi culmi de lumină.

Intr-adevăr, privind în jurul nostru putem fi mândri de tot ceea ce s-a construit în patria noastră în cei 16 ani cîți au trecut de la înlăturarea monarhiei și instaurarea Republicii Populare Române. Poporul român a ridicat prin munca sa o patrie nouă, liberă și puternică, bogată și prosperă. E patria celor ce muncesc, în care stăpîn este poporul, care în deplină libertate folosește toate bogățiile și frumusețile țării spre a-și înfrumuseța și îmbunătăți viața din ce în mai mult. Fiecare an, fiecare lună, fiecare zi, fiecare clipă aduc cu sine noi realizări și noi biruinți și patria noastră devine tot mai bogată, tot mai puternică, tot mai frumoasă.

Peisajul țării s-a îmbogățit cu noi elemente. Peste tot se înalță spre cer coșuri de fabrici, clădiri de uzine, diguri de hidrocentrale, turnuri de termo-centrale; liniile de înaltă tensiune parcurg cîmpii, dealuri și munți, ducînd ca niște nervuri energia necesară fabricilor și iluminării orașelor și comunelor. Ritmul de industrializare a Patriei noastre — în frunte pășind industria constructoare de mașini — a depășit ritmul țărilor occidentale și a transformat țara noastră într-o țară cu industrie avansată, care dă produse industriale la nivelul pieții mondiale. Hunedoara, Reșița — mîine Galați — Onești, Săvinești, Brașov, Bicăz și alte centre au intrat aproape în legendă: renumele lor trece pînă departe peste granițele țării noastre. Satisfăcînd nevoile interne, industria noastră satisface și nevoile comerțului intens și multilateral cu țările socialiste și cu alte țări din toate părțile globului pămîntesc.

Progrese însemnate s-au realizat și în agricultură. Și aici peisajul țării s-a schimbat. Locul petecilor individuale de pe ogoare, l-au luat tarlalele întinse ale gospodăriile agricole colective și ale gospodăriilor agricole de stat. Pe cîmpiile noastre mănoase se leagănă pînă la orizont lanurile grele de rod; pămîntul este lucrat cu tractoarele și după metode avansate. Dealurile sînt împodobite cu plantații masive de pomi și vie, care dau rod îmbelșugat. În munți apar lacuri noi, făurite de mîna omului, iar pădurea este exploatată cu chibzuială, tăierile fiind urmate de împăduriri masive.

Toate acestea dovedesc că poporul muncitor se pricepe să chivernisească bogățiile țării și să dea un permanent avînt dezvoltării economice multilaterale și proporționale pentru întărirea patriei și pentru ridicarea nivelului de trai, material și cultural al oamenilor muncii.

S-a schimbat și fața satelor și orașelor. Toate se înnoiesc, pretutindeni se construiesc cartiere noi, case noi, blocuri, cămine culturale, școli și alte obiective necesare vieții în continuă dezvoltare. Belșugul și cultura pătrund tot mai deplin în casele tuturor și omul muncitor se bucură de o viață luminată și civilizată.

Patria aceasta a oamenilor muncii, Republica Populară Romînă, este prețuită în toată lumea. E prețuită pentru uimitoarele progrese ce le-a realizat. E prețuită pentru politica de pace și colaborare între popoare, pe care poporul și guvernul nostru o duc cu consecvență atît în cadrul O.N.U.-lui cît și în relațiile cu celelalte state.

Toate aceste lucruri fac să crească inima de mîndrie oricărui cetățean al patriei noastre, să zvîcnească în ea cu putere dragostea adîncă, fierbinte, față de patria pe care au făurit-o și o făuresc toți oamenii muncii cu truda minții și a brațelor lor.

Ca fiii ai Bisericii și fiii ai Patriei noastre scumpe, clerul și credincioșii au muncit și muncesc — alături de popor — pentru înflorirea patriei și sprijinesc lupta pentru pace a poporului nostru. Ei sînt legați de patria aceasta cu tot sufletul și-și manifestă patriotismul prin muncă însuflită și rodnică.

A 16-a aniversare a proclamării Republicii Populare Romîne este prilej de a reînnoi angajamentul ca și în viitor să punem tot ce avem mai bun, toate forțele, toată priceperea și tot entuziasmul în slujba patriei, pentru ca ea să urce pe noi culmi de belșug, lumină și fericire.

Trăiască și înflorească scumpa noastră patrie, Republica Populară Romînă!

Telegraful Român

Pentru dezarmare generală, independență și pace

Timp de cinci zile — între 28 noiembrie și 2 decembrie 1963 — a avut loc la Varșovia sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, forul de conducere al mișcării partizanilor păcii. La sesiune au participat 400 delegați, observatori și invitați din 80 de țări din toate continentele, oameni diferiți ca orientare politică, apartenență socială, credințe religioase. De asemenea au luat parte și delegați ai 19 organizații Internaționale. Sesiunea a cooptat în componența Consiliului Mondial al Păcii 147 de membri desemnați de Comitetele pentru pace din 47 țări. Pentru prima dată au fost aleși în C.M.P. reprezentanți ai 11 țări din Africa și Asia (Aden, Gambia, Congo, Kenya, Madagascar, Mozambic, Nigeria, Guineea Portugheză, Ruanda, Sierra-Leone, Volta Superioară). Au fost conferite medalii de aur eminențului luptător pentru pace Manolis Glezos și doamnei Demetra Lambrachis, văduva deputatului grec ucis în vară lui 1963.

După dezbaterea — în 4 comisii și în subcomisii — a problemelor principale actuale internaționale, Consiliul Mondial al Păcii a adoptat o chemare la acțiuni, adresată tuturor popoarelor lumii, și zece rezoluții pentru lichidarea discriminării rasiale, a colonialismului și a neocolonialismului în diferite țări, ca: Vietnamul de Sud, Republica Sud-Africană, Malaezia, Coreea de Sud, ș. a. Sesiunea a adoptat și numeroase recomandări pentru desfășurarea în cursul anului 1964 a unor acțiuni pentru pace, dezarmare generală și totală

și pentru destindere internațională, dat fiind că în anul 1964 se împlinesc 50 de ani de la izbucnirea primului război mondial, 25 ani de la al doilea război mondial și 15 ani de la crearea mișcării partizanilor păcii. Aceste acțiuni de-o amploare fără precedent, vor pregăti convocarea unui Congres mondial al păcii, recomandat de sesiune pentru începutul anului 1965, care va dezbate în special problemele luptei pentru dezarmare generală și totală, pentru rezolvarea pașnică a tuturor problemelor litigioase internaționale.

Chemarea la acțiuni face apel la toți oamenii să intensifice lupta pentru pace pe o scară mai vastă ca oricînd: „Trebuie să acționăm” zice Chemarea către toți cei ce cred că „trebuie ca omul să-și croiască calea spre o lume fără armie și fără războaie”.

Ea arată că arma nucleară de toate tipurile trebuie să fie distrusă pentru totdeauna.

Tratatul de la Moscova asupra interzicerii parțiale a experiențelor constituie primul acord pe care marile puteri nucleare l-au încheiat în vederea limitării dezvoltării armelor nucleare. Acest tratat a fost semnat și aprobat de peste o sută de state. Dar el nu este decît un început, trebuie mers mai departe.

Consiliul Mondial al Păcii cheamă să se depună eforturi pentru a se obține interzicerea tuturor experiențelor nucleare, preîntîmpinarea răspîndirii armelor nu-

(Continuare în pag. 2)

Pentru dezarmare generală...

(Continuare din pag. 1)

cleare sub orice formă, inclusiv pe calea creării forțelor nucleare multilaterale. Trebuie să obținem crearea de zone denuclearizate, realizarea unui acord privitor la renunțarea de a folosi arma nucleară, la limitarea și reducerea bugetelor militare, rezolvarea problemelor internaționale litigioase pe calea tratativelor. Noi trebuie să insistăm ca Comitetul celor 18 state pentru dezarmare să facă noi pași pe calea spre realizarea unui tratat de dezarmare generală și controlată.

Dezarmarea și eliberarea națională se completează reciproc în lupta pentru pace. Una consolidează pe cealaltă, se subliniază în Chemarea la acțiuni.

Consiliul Mondial al Păcii cere să se pună capăt războaielor coloniale, amestecului străin în treburile interne ale altor țări, să se lichideze bazele militare de pe teritoriile străine, să se interzică manevrele trupelor străine pe teritorii străine. Consiliul Mondial al Păcii se pronunță împotriva discriminării rasiale sub orice formă.

În chemare se arată, de asemenea, că trebuie eliminată ori ce piedică în calea comerțului și a dezvoltării industriale. Politica economică a războiului rece și exploatarea țărilor celor mai sărace prin jefuirea bogățiilor lor, trebuie să lase locul

unui comerț mondial cu o cooperare economică, tehnică și culturală de care nu trebuie legată nici o condiție, permițând astfel folosirea deplină și rațională a resurselor în avantajul tuturor națiunilor.

În chemare se arată că este necesară desfășurarea unei vaste campanii pentru pace fără egal în istorie. Toate mișcările iubitoare de pace, au un sigur țel. Consiliul Mondial al Păcii chiamă pe toți oamenii și toate organizațiile să-și unească eforturile pentru atingerea acestui scop.

Delegația română, condusă de acad. Mihail Ralea, președintele Comitetului Național pentru apărarea Păcii din R.P. Română, a participat activ la debaterile sesiunii, și în comisii și în ședințe plenare dând expresie voinței de pace a poporului nostru și sprijinind hotărârile adoptate cu majoritate covârșitoare de voturi de Consiliul Mondial al Păcii. Poporul român este alături de partizanii păcii din toată lumea, în lupta pentru dezarmare generală și totală, pentru lichidarea colonialismului, rasismului, neocolonialismului, pentru rezolvarea problemelor internaționale pe calea tratativelor.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre răspund la Chemarea la acțiuni a Consiliului Mondial al Păcii prin intensificarea participării la lupta poporului pentru dezarmare, pace și colaborare între popoare, ca astfel omenirea să ajungă la o viață pașnică, fără arme și fără războaie. T. R.

Un rege acaparator

Cele două cărți ale Regilor descriu viața conducătorilor poporului evreu, de la ultimii ani ai regelui psalmist David (cam 970 a.Hr.) și pînă la anul 586 (anul prăbușirii regatului sudic numit și Iudea, spre deosebire de regatul nordic numit Israil). Istoria cuprinde un period de aproximativ patru neamuri. Se descriu aici un număr de 38 regi.

Scopul acestor cărți este să arate că virtutea este răsplătită în viață, iar lipsa de omenie duce la prăbușire. Spre a evidenția acest adevăr se descrie viața și opera regilor din cele două regate ale poporului evreu. Din cei 38 de regi, treizeci sînt condamnați pentru atitudinea lor în viață. Din Israil singur regele Selum, deci unul singur, scapă neblamat.

Între regii condamnați de scriitorul biblic se înșiră și nelegiuitul rege Ahav și soția sa, singeroasa Izabela, care au introdus în țară, în Palestina, închinarea la idoli, lenea, îmbuibarea, luxul, credința în vrăji și alte nelegiuiri.

Ei au trăit în epoca sfîntului proroc Ilie.

Predicînd dreptatea, sf. proroc Ilie nu cruța pe nimeni, înfruntînd cu curaj neînfricat chiar pe nelegiuitul rege Ahav. Acesta, împreună cu soția sa Izabela — a trimis la moarte pe un om sărac și cinstit, Nabot, fiindcă nu s-a învoit să vîndă regelui singurul petec de pămînt, o vie, moștenită de la părinții săi, așezată în apropierea palatului regal. „Să mă ferească Dumnezeu să-ți dau moștenirea părinților mei” (I Impărați 21, 3) — a zis Nabot.

Sf. proroc Ilie a muștrat fără cruțare pe regele închinător la idoli și pe regina cea plină de răutate, iar pentru uciderea cu pietre a lui Nabot, le-a prezis că nu vor avea parte de un sfîrșit lin al vieții lor.

Așa s-a și întîmplat. După o luptă pierdută, regele Ahav, rănit greu se zbătea neputincios în mijlocul unei haite de ciini, care îi lungeau rănilor, iar regina Izabela a fost aruncată pe lereastra palatului de către răsculați împotriva nelegiuirilor ei. Trupul reginei a fost apoi sfîșiat

de ciini. Această întîmplare adevărată ne învață că răul nu rămîne nepedepsit, că păcatele săvîșite aduc după ele numai nenorociri. Mai ales asupra celui sărac și slab și lăcomirea la bunurile lui, mînie pe Dumnezeu și face să se reverse asupra asupritorilor pedeapsa Lui. Viața noastră a tuturor trebuie să fie o neîntrepută năzuință după adevăr și dreptate, pace și bunăînțelegere, dragoste și respect față de oameni, căci Dumnezeu este Părintele bun al tuturor.

Dar atitudinea sfîntului Ilie este plină și de alte învățăminte prețioase. Astfel, pentru a dovedi regelui Ahav deșertăciunea idolatriei (închinarea la idoli, fabricați de mîini omenesti, din diverse materiale), a povestit următoarele: „Stăteam pe munte, și iată, Domnul a trecut pe lîngă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vînt tare și puternic, care despică munții și sfarmă stîncile. Domnul nu era în vîntul acela. Și după vînt a venit un cutremur. Și Domnul nu era în cutremurul acela și după cutremur a venit un foc și Domnul nu era în foc” (Impărați 19, 11).

În această istorisire, Dumnezeu este arătat ca duh adevărat. Prin puterile minții sale, credinciosul nu poate cuprinde toată bogăția însușirilor „celui mai mare decît toate lucrurile Sale” (Iisus Sirah 42, 37).

După cît știm autorul cărților numite ale Regilor este profetul Ieremia. De la acesta mai avem și alte scrieri; este mai întîi cartea sa profetică, apoi Plîngerile care-i poartă numele, (Plîngerile lui Ieremia) și Epistola lui Ieremia.

Toate lucrările sale sînt opere de multă logică și izvoare de o bogată învățătură. Scrierile sale sînt dominate de un duh universalist, de convingere că urmează să se întîlnească întreaga omenire înfrățită într-o singură mare alcătuire socială: împărăția păcii și a dreptății. Pentru a se lărgi orizontul acestor perspective, societatea trebuie consolidată pe principii noi. În sfera acestor idealuri asupra celor mici de către cei sus puși n-are ce căuta. De aceea se solidarizează el cu atitudinea Sfîntului Ilie, care este unul dintre cei mai mari și mai populari profeți tocmai pen-

tru că el pune la temelia societății dreptatea.

Ca și prorocul Ieremia așa și Sf. Ilie nu este aliatul atotputernicului rege, ci aliatul dreptății divine. În asigurarea binelui social ei nu desconsideră factorul economic, dar așează la temelia progresului dreptatea. La baza acestei considerații stă ideea de înaltă spiritualitate că „celor asupriți pe nedreptul trebuie să le răsără lumină”, că averea trebuie sporită nu prin furt, sau intimidare, ci prin muncă, care este o datorie și o onoare pentru om, că bunurile de trai sînt ale celor care le muncesc. În această lumină Nabot este personificarea omului care prin stăruință, înțelepciune și hărnicie se ridică de la o stare de umilință la un mai înalt nivel material, iar Ahab, regele, este tipul omului acaparator, al aceluia care își însușește, în mod abuziv și în folosul său exclusiv, și în dauna altora un bun, mai ales material. Regele a folosit poziția sa dominantă, în cadrul statului, pentru a acapara petecul de pămînt deținut de un umil cetățean, Nabot.

Sfînta Scriptură ne pune în față oameni cu diferite atitudini, ca să putem vedea ce să urmărim și ce să lepădăm.

N. Neaga

Ce sînt sfintele taine ?

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos umblînd pe pămînt a făcut mult bine. El a tămăduit pe cei bolnavi, a vindecat ranele și durerile tuturor acelor, care cu credință alergau la Dînsul, a hrănit pe cei flămînzi, a șters lacrimile celor îndurerăți, pe cei morți i-a înviat, iar prin învățătura Lui dumnezeiască, pe cei neștiutori i-a învățat.

Dar bunătatea lui Dumnezeu este nemărginită: El s-a îngrijit ca și atunci, cînd nu va mai fi cu trupul în lume să se poată revărsa peste cei credincioși harul cel sfînt al binefacitorilor Sale și a așezat El însuși acele lucrări sfinte, prin care sub formă văzută se împărtășește credincioșilor harul cel nevăzut, puterea lui Dumnezeu. Aceste lucrări sfinte se numesc taine sau sacramente sau mistere și sînt săvîșite de preoți sau episcopi. Ele se numesc taine, pentru că mintea noastră nu poate înțelege cum, împreună cu lucrarea văzută, săvîșită de preot, lucrează în mod nevăzut, adică în mod tainic, puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu. Așa de pildă la sfînta taină a Botezului vedem cum spală apa trupul, dar nu vedem și nu putem înțelege cum tot atunci puterea lui Dumnezeu cea nevăzută spală sufletul de întinăciunea păcatului strămoșesc. În sfînta noastră Biserică sînt șapte sfinte taine: Botezul, Mirul, Pocăința, Cuminecătura, Preoția, Nunta, Maslul.

Lucrarea Sa dumnezeiască, mîntuirea noastră, pe care a început-o încă fiind pe pămînt, Domnul nostru Iisus Hristos o face și azi și pînă la sfîrșitul veacurilor, în Biserica Sa cea sfîntă, pe care o conduce El însuși în chip nevăzut, prin Duhul Său cel sfînt. Prin sfînta taină a Botezului, Biserica ne spală de întinăciunea păcatului strămoșesc, pentru ca să putem intra întru împărăția lui Dumnezeu. Prin sfînta taină a Mirului ne întărește cu pecetea darului Duhului sfînt. Prin sfînta taină a Cuminecăturii ne împărtășește cu trupul și sîngele Domnului. Prin sfînta taină a Pocăinței ne tămăduiește sufletul de boala păcatului. Prin sfînta taină a Preoției se coboară puterea duhovnicească asupra celui ales și pregătit pentru păstoria credincioșilor. Prin sfînta taină a Cununii se coboară harul lui Dumnezeu asupra alor două persoane creștine, bărbat și femeie, ce voiesc să trăiască în căsătorie și întărește legătura lor. Prin sfînta taină a Maslului se coboară asupra creștinului ortodox harul sfîntului Duh care tămăduiește suferințele sufletești și trupești.

Sfintele Taine au fost așezate de însuși Domnul nostru Iisus Hristos, care le-a lăsat Bisericii Sale pentru folosul nostru. Botezul a fost așezat prin cuvintele: „Mergînd învățați toate po-

Despre cunoștință și făptuire

Sfântul Apostol Pavel, adresându-se iubitului său fiu Timotei, îi scrie, printre altele: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățătură, spre muștrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea care duce la dreptate, astfel ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, pregătit pentru orice lucru bun” (II Tim. 3, 16—17). În aceste cuvinte, sfântul Apostol arată lămurit că dumnezeiasca Scriptură cuprinde învățături îndrumătoare spre mîntuire, ce trebuiesc împlinite cu fapta. Cu acest gând se și cuvine a citi Sfînta Scriptură, ca să învățăm de acolo cele ce trebuie să le împlinim.

E destul să ne gîndim la cuvintele cu care sfîrșește Domnul nostru Iisus Hristos șirul de învățături cunoscute sub numele de „Predica de pe Munte” (Matei capitolele 5, 6 și 7), ca să înțelegem că nu-i destul să auzim învățăturile cele de mîntuire, ci de trebuință este și cu fapta a le împlini. Iată ce zice Domnul Hristos: „Oricine aude aceste cuvinte ale mele și le împlinește, asemenea-se-va bărbatului cuminte, care a clădit casa pe stîncă. A căzut ploaia, au venit riurile mari, au suflat vînturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut, fiindcă era întemeiată pe stîncă. Iar oricine care aude aceste cuvinte ale mele și nu le împlinește, asemenea-se-va bărbatului neînțelept, care și-a clădit casa pe nisip. A căzut

poarele, botezîndu-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh” (Mt. 28, 19).

Mirul are temeiul în cele zise de Domnul: „Cel ce va crede întru mine, riuri de apă vie vor curge din pîntecele lui” (Ioan Cap. 7, vers 38). Această taină sfîntă se mai întemeiază și pe fapte săvîrșite de Sfinții Apostoli Petru și Ioan care „puneau mîinile peste Samarinenii cei botezați și aceștia primeau pe Duhul Sfînt” (F. Ap. cap. 8, vers 17).

Cuminecătura a așezat-o Domnul la Cina cea de taină, cînd a luat pîinea, a binecuvîntat-o și a dat-o apostolilor Săi zicînd: „Luați mîncăți, aceasta este trupul meu...” (Matei cap. 26, vers 26); și apoi luînd paharul l-a binecuvîntat și l-a dat lor zicînd: „Beți dintru acesta toți, acesta este sîngele meu”. Aceasta să o faceți întru pomenirea Mea” (Matei cap. 26, vers 28).

Preoția are temei în trimiterea Apostolilor la predică de Mintuitorul nostru, dîndu-le puterea duhovnicească prin porunca: „Luați Duh Sfînt”, „Mergînd învățați toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh” (Matei cap. 28, vers 18—19).

Pocăința a așezat-o Mintuitorul nostru prin porunca dată apostolilor zicînd: „Ori cîte veți lega pe pămînt, legate vor fi și în ceruri și ori cîte veți dezlega pe pămînt, dezlegate vor fi și în ceruri” (Matei cap. 16, vers 19 și cap. 18, vers 18).

Căsătoria a sfințit-o Domnul la nunta din Cana Galileii, cînd: „au fost chemați la nuntă Iisus și învățăceii Lui” (Ioan cap. 2, vers 2).

Masul l-a așezat Mintuitorul dînd Apostolilor putere peste duhurile necurate, iar ei predica pocăința: „și ungeau cu untul de lemn pe mulți bolnavi și îi vindecau” (Marcu cap. 6, vers 7—13; vezi ep. Iacob 5, 14—15).

Dar și sfîntul apostol Pavel arată începutul dumnezeiesc al celor șapte taine zicînd: „Așa să ne socotească pe noi omul, ca pe niște slugi ale lui Hristos și ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu” (Epistola Sf. Ap. Pavel către Corinteni cea dintîi cap. 4, vers 1). Și Sfinții Părinții ai Bisericii noastre au mărturisit începutul dumnezeiesc al celor șapte Sfînte Taine.

Biserica noastră a păstrat aceste Sf. Taine, prin care Mintuitorul revarsă harul Său mintuitor în ființa și viața credincioșilor. Toată viața creștină se bazează pe aceste Sf. Taine, pe darurile dumnezeiești ce ni le împărtășesc.

Pr. N. Terchilă

ploaia, au venit riurile mari și au suflat vînturile și au izbit în casa aceea și a căzut. Și năruirea ei a fost mare” (Matei 7, 24—27).

Din cele spuse de Mintuitorul înțelegem, așadar, că nu-i destul să cunoască cineva cuvintele cele folositoare și să le știe, ci, de voiește cineva să se mîntuiască, la cunoștința cea bună trebuie să adauge împlinirea cu fapta a celor cunoscute. Astfel osteneala de a învăța îi este zadarnică, precum zadarnică este toată osteneala ce ar face-o cineva zidind o casă, dacă o așează pe o temelie de nisip.

A spus Domnul și cuvintele: „Nu oricine care îmi zice Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci care face voia Tatălui meu celui din ceruri” (Matei 7, 21) și iarăși: „Pentru ce îmi ziceți: „Doamne, Doamne” — dacă nu faceți ce vă spun?” (Luca 6, 46).

Cel care a întrebat pe Domnul Iisus despre cele ce duc la viața cea de veci, a primit răspuns prin aceste cuvinte: „De vrei să intri în viață, păzește poruncile” (Matei 19, 17), iar a păzi însemnează a împlini.

N-a zis Fiul lui Dumnezeu: „De vrei să intri în viață, ascultă poruncile”, ci a zis: „De vrei să intri în viață, păzește, adică împlinește, poruncile”. A zis: „păzește poruncile”, căci cel ce le păzește pe acestea, de bună seamă le și ascultă, și le împlinește ca unul ce le-a ascultat și le-a învățat mai înainte.

Zis-a și Sfîntul Apostol Pavel: „Nu cei ce aud legea sînt drepti la Dumnezeu, dar cei ce împlinesc legea se vor îndrepta”.

Foarte lămurite sînt, în această privință, cuvintele cele ce le spune Sfîntul Iacob, cel învrednicit de numele de „frate al Domnului”, căci el spune că: „Precum trupul fără de duh este mort, așa și credința fără de fapte moartă este” (Iacob 2, 26). Cu aceste cuvinte Sfîntul Iacob încheie învățătura sa despre trebuința de a împlini cu fapta cele ce le primim prin credință, din învățătura cea mîntuitoare.

Toate acestea înțelegîndu-le părinții cei duhovnicești, i-au îndrumat pe ucenicii lor întru ale mîntuirii, să primească totdeauna învățătura cea spre mîntuire cu gîndul de a o împlini cu fapta. Ei au spus, în îndrumările lor, că cel ce învață pe de rost cuvintele dumnezeieștii Scripturi, dar nu le și împlinește cu fapte, umple vîzduhul de cuvinte, și cu atît rămîne, iar cel ce numai le scrie pe acestea, umple rafturile de cărți, adică, încă și alte cărți adaugă la cele de pînă la dînsul, dar aceasta nu este de-ajuns spre mîntuire, căci Domnul n-a învățat că se mîntuiesc cei ce aud sau învață ori scriu cuvintele cele de mîntuire, ci a spus că se mîntuiesc cei ce învățînd, scriind sau citind le și împlinesc pe acestea cu fapta, întru smerenie.

Unele ca acestea avîndu-le în vedere Sfîntul Marcu Ascetul, zice: „Cuvintele dumnezeieștii Scripturi citește-le prin fapte și nu le întinde în vorbe multe, îngîmîndu-te în deșert cu simpla lor înțelegere”, căci „Cel ce a lăsat fapta și se reazimă pe cunoștință simplă, ține în loc de sabie cu două tăișuri, băt de trestie”. Prin urmare, cel ce se reazimă pe cunoștința simplă (I Cor. 8, 1) mulțumîndu-se doar cu atît, nu numai că nu se folosește de cunoștință, dar se și păgubește, ca unul ce a știut dar n-a împlinit. Despre unii ca aceștia se spune în Sfînta Evanghelie că vor avea de suferit mult (Luca 12, 47).

De altfel nici cunoștința adevărată nu poate avea cel ce se mulțumește doar să audă sau să învețe de rost învățăturile cele de mîntuire, căci, pe de o parte cunoștința aceasta este amenințată de uitare, deoarece orice lucru care nu-l împlinești cu fapta îl și uiți ușor, pe de altă parte, mai mare este cunoștința cea din experiență, decît cea din auzire. De pildă, se spune în dumneze-

iasca Evanghelie că cei blînzi și smeriți vor avea odihnă (Matei 11, 29). Vor ști aceasta toți cei ce vor citi cuvintele Mintuitorului: „Învățați-vă de la mine că sînt blînd și smerit cu inima, și veți avea odihnă sufletelor voastre”, dar odihna cea din blîndețe și smerenie o vor cunoaște numai aceia care vor avea blîndețea și smerenia, pe cînd cei ce nu le vor avea, nici odihna aceasta nu o vor cunoaște.

Tot în dumnezeiasca Evanghelie se spune că împlinitorii poruncilor lui Dumnezeu îl vor cunoaște pe Insuși Dătătorul poruncilor, deoarece a zis Fiul lui Dumnezeu: „Cine are poruncile mele și le împlinește, acela este care mă iubește; iar cine mă iubește pe mine iubit va fi de către Tatăl meu și-l voi iubi și eu mă voi arăta lui” (Ioan 14, 21). Din aceste cuvinte au înțeles Părinții că „Domnul este ascuns în poruncile Sale”, căci a zis că se arată celor ce împlinesc poruncile Lui. Deci cel ce va cunoaște poruncile numai din auzirea lor, acela nu cunoaște și pe Domnul cel ascuns în porunci, nici îl va vedea pe El vreodată fără de împlinirea poruncilor. Asta însemnează că cunoștința cea din auzire sau citire are putere numai întru a ne îndruma la făptuire, iar fără de faptă nu este mîntuire.

Rîvnitori fiind pentru buna înainfare întru faptele cele fără de moarte, Părinții au făcut ei înșiși și au învățat pe ucenicii lor să agonisească cunoștința în vederea făptuirii. De aceea și zic cei sfinți: „Dacă ești iubitor de învățătură, fă-te și iubitor de osteneală”, și anume: „Fă binele de care îți aduci aminte; și cel de care nu-ți aduci aminte ți se va descoperi ție”, încredințat fiind că: „Dacă le-ai face pe toate cîte le ști că sînt bune, ți s-ar descoperi și celelalte, cunoscîndu-se una din cealaltă. De aceea nu-ți folosește să cunoști cele de al doilea înainte de împlinirea celor dintîi”.

Cuvinte de felul acestora se găsesc încă multe în Sfînta Scriptură, ca și în scrierile Sfinților Părinți, dar în toate se arată același lucru, că, adică, simpla auzire a cuvintelor duhovnicești, sau simpla cunoștință, nu îmbunătățește sufletul, ci ea trebuie urmată neapărat de făptuire, aceasta fiind cu adevărat ajutoare spre mîntuire, dacă întru smerenie se săvîrșește. Noi vom rămîne doar la cuvintele amintite, acestea fiind îndestulătoare pentru a ne încredința că acestea așa sînt, urmînd ca cele ce le știm să le împlinim cu fapta, ca să avem și cunoștința cea mai înaltă care este din făptuire și să se împlinească și în noi făgăduința dată celor ce împlinesc poruncile lui Dumnezeu, adică făgăduința de a cunoaște pe Dumnezeu, Cel ce se descoperă inimii care s-a curățit prin făptuire, adică prin împlinirea poruncilor.

Ierodiaconul Teofil

† Păr. Petru Pădurean

În ziua de 13 septembrie 1963 s-a stins din viață Preotul Petru Pădurean din parohia Lunca, raionul Medias, în etate de 66 ani și după o pastorație de 43 de ani.

S-a născut în satul Coroi la data de 10 aprilie 1897 și a păstorit în parohiile Ighisul Nou, Calvasar și Lunca.

Inmormîntarea a avut loc în cimitirul din Blaj la data de 15 septembrie 1963, săvîrșită de un sobor de preoți în frunte cu P.C. Protopop Petru Boieru din Medias, care a rostit și cuvîntarea. Vorbitorul a scos în evidență calitățile preoțești ale defunctului, roadele obținute în pastorație și dragostea cu care a fost înconjurat de credincioșii din parohiile pe unde a păstorit.

În jurul corpului neînsuflit al răposatului se aflau copii, nepoții și numeroase rudeni ale defunctului.

Facă-i Domnul parte împreună cu cei aleși ai Săi.

Participant

„Aluatul fariseilor“

„Luați aminte și feriți-vă de aluatul fariseilor și al saducheilor“.

(Marcu 16, 6)

După ce Domnul nostru Iisus Hristos a săturat cu cinci piini și doi pești, mulțimea de 5000 de oameni, s-au apropiat de El fariseii și saducheii, care ispitindu-l i-au cerut semn din cer. El însă îi muștră, spunându-le că nu le va da nici un semn, decât semnul lui Iona (așa cum Iona a stat trei zile în chit și apoi a ieșit viu și nevătămat și El va sta trei zile în pământ și va învia). Trecind pe celălalt țărm, îi sfătuiește pe ucenici: „Luați aminte și feriți-vă de aluatul fariseilor și al saducheilor“ (Mt. 16, 6). La început ucenicii și-au închipuit că le-a spus aceasta, pentru că uitaseră să ia pîine. Atunci Iisus le explică mai pe larg și ei înțeleg că nu de pîine este vorba, ci de învățătura fariseilor.

Vom vedea în câteva cuvinte, de ce această învățătură a fariseilor o numește „aluat“ și de ce le spune ucenicilor să se ferească de această învățătură.

Prin expresia „aluatul fariseilor“, după cum s-a spus mai înainte, se înțelege învățătura fariseilor, după cum vedem că au înțeles și ucenicii după câteva explicații ale Mîntuitorului. „Atunci au înțeles, că nu le-a spus să se ferească de aluatul pîinii, ci de învățătura fariseilor și saducheilor“ (Mt. 16, 12), prin această învățătură înțelegîndu-se și felul cum o împlineau ei — cu fățarnicie — așa cum vedem din Ev. de la Luca 12, 1: „Feriți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia“.

Ce este aluatul? O frămîntătură dospită, care face să se dospească o frămîntătură cu mult mai multă. Aluatul — poate fi bun sau poate fi rău. Aluat bun e cuvîntul lui Dumnezeu care schimbă viața noastră în bine. Aluat rău e un păcat, care dă naștere la alte păcate, sau care se dezvoltă într-un păcat mai mare. Așa îl întrebuințează Sf. Apostol Pavel: „Semeția voastră nu e bună. Oare nu știți că puțin aluat despește toată frămîntătura?“ (I Cor. 5, 6). Ceea ce vrea să spună că mîndria lor, a corîntenilor, pe care îi muștră apostolul, ar putea fi un aluat pentru frămîntătură, o smînteală pentru alții și un pericol de a se preface în patimă, pentru ei, cei muștrați.

Și acum, care este aluatul fariseilor, învățătura lor? Propriu zis, fariseii, conform sectei lor, aveau două misiuni: de a se plăti cu mare scrupulozitate zeciuiala și celelalte datorii religioase și de a observa regulile privitoare la puritatea ceremonialului mozaic. Într-un cuvînt de a se păzi întocmai legea dată prin Moise. Din cauza nesincerității și mai ales a mîndriei lor, Mîntuitorul respinge chiar aceste puncte — așa cum vedem în cap. 23, 23—25 de la Matei, deoarece așa cum învățau ei să se împlinească aceste puncte, nu se făcea, decât o formă goală, dîndu-se la o parte dreptatea, mila (Mt. 23, 23) adică tocmai ce se căuta să se dezvolte prin legea dată de Dumnezeu prin Moise.

Astfel, datorită formalismului lor, învățătura dată de Dumnezeu evreilor, cu timpul a ajuns să fie explicată în chip greșit de farisei, cărturari și saducheii. Aceștia făcuseră de multe ori din poruncile mari, porunci de mică însemnătate și ridicaseră la porunci slinte pe cele mici. Putem da exemplu pe cele referitoare la cult, jertfe, igienă și unele obiceiuri ținute de ei cu multă slințenie dar și cu multă fățarnicie. Erau cazuri, cînd unele porunci chiar le înlocuiau cu altele. Pentru o mai bună înțelegere vom da un exemplu. În V. Testament porunca cincea era precisă: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta...“, prin această

Implinitori ai voii lui Dumnezeu

Într-una din zile Mîntuitorul se afla la fîntina lui Iacov, în Samaria. Aci avusese minunata convorbire cu femeia samarineancă, despre adevărata închinare ce trebuie adusă de către credincioși lui Dumnezeu. Tocmai veniseră Sf. Apostoli din oraș cu de-ale mîncării și îl rugară pe Iisus să mîncească. Dar Domnul le-a zis: „*Mîncarea mea este să fac voia Tatălui Meu, care m-a trimis pe mine și să săvîrșesc lucrul lui*“ (Ioan 4, v. 34).

De două lucruri au rămas Sf. Apostoli mirați. Întîi, pentru că l-au găsit pe Domnul stînd de vorbă cu o femeie samarineancă, socotită, după părerea de atunci, nevrednică de mîntuire. În al doilea rînd, fiind că Mîntuitorul le-a spus că „mîncarea mea este să fac voia Tatălui meu care m-a trimis“.

Și, într-adevăr, în aceste cuvinte Domnul nostru Iisus Hristos a arătat întreg scopul venirii Sale în lume, ca și legea de căpetenie a oricărui credincios care vrea să-i urmeze învățătura și pilda.

A împlini voia lui Dumnezeu este de bună seamă cea mai scumpă poruncă a unui creștin.

Împlinirea voii lui Dumnezeu este însăși inima legii noastre creștinești. Ce folos este dacă spunem că sintem creștini, dar nu ne silim să facem voia lui Dumnezeu? Nu am fi asemenea unor copii care nu ascultă de tatăl lor?

Creștinismul se întemeiază pe jertfa Mîntuitorului de pe cruce. Dar ce a fost această jertfă altceva decât împlinirea voii lui Dumnezeu? „Tată, nu precum voiesc eu, ci precum voiești Tu. Facă-se voia Ta“ se roagă Iisus. De aceea a zis

cinstire înțelegîndu-se cinstirea propriu zisă a părinților, respectul față de ei și ajutorarea lor. Fariseii și cărturarii însă, învățau altfel despre această poruncă și anume: Dacă un copil atunci cînd trebuia să-și ajute părinții, le spunea acestora că nu este dator să-i ajute, pentru că tot ce trebuia să le dea lor spre ajutorare, a dăruit Domnului, lăsîndu-i deci fără ajutor — acesta nu avea nici o vină — deoarece spuneau ei, a împlinit legea, deci nu a călcat porunca cincea (Mt. 15, 4—6). Iată deci o învățătură, care da smînteală multora, iată un aluat al fariseilor, o învățătură omenească a lor care înlocuia învățătura Dumnezeiască a poruncii a cincea. Mîntuitorul le spune: „Zadarnic mă cîntește, învățînd învățături ce sînt porunci omenești“ (Mt. 15, 9).

Încă un exemplu. Deși în V. T. Dumnezeu poruncise: „iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Levitic 19, 18) ei de aproapele lor, de ajutorarea lui nu vorbeau niciodată, iar pe străini îi socoteau dușmani.

Felul acesta de a explica și învăța legea, precum și fățarnicia cu care o împlineau, aceasta a făcut pe Mîntuitorul să-i mustre aspru, arătîndu-le cît de mult se depărtaseră de la legea dată prin Moise și numindu-le învățătura și păcatul lor aluat.

Așa să înțelegem cuvintele de mai sus ale Mîntuitorului și să căutăm să ne ferim de astfel de păcate, pentru ca vorbele noastre, faptele noastre să nu fie cumva aluat, smînteală îndemnătoare la alte păcate pentru aproapele nostru. Iisus Hristos cere de la noi inimă curată, nu fățarnicie, cere de la noi dragoste de aproapele, să fim făcători de pace, buni, blînzi, cu îngăduință și răbdare, milostivi, harnici și pricepuți în munca noastră, să facem tot binele, nimic așteptînd. În felul acesta ne vom feri de „aluatul fariseilor“ și în viața noastră va lucra „aluatul“ cel bun al Duhului lui Hristos, care e pace, bucurie și dreptate.

Pr. Ioan Graure

Mîntuitorul: „Cel ce face voia Tatălui meu, îmi este frate, și soră și mamă“ (Mc. 3, 35). Iar în altă parte zice: „Pentru că m-am pogorît din cer nu ca să fac voia mea, ci voia celui ce m-a trimis“ (Ioan VI, 38).

Lucru de căpetenie pentru orice creștin este deci să recunoască și să îplinească voia lui Dumnezeu în toate gîndurile, în toate vorbele și în toate faptele lui.

„Iar voia lui Dumnezeu este așa precum ne-a propovăduit-o Hristos: modestie în purtare, statornicie în credință, înțelepciune în cuvinte, dreptate în lucrări, milostivire în fapte, rînduială în obiceiuri, necugetînd să facem rău cuiva și puțînd să răbdăm pe cel făcut nouă de alții, trăind în pace ca frații, iubind pe Dumnezeu din toată inima, iubindu-l pentru că ne este Tată, temîndu-ne de El, pentru că este Dumnezeu“.

În viață e ca și într-un cor. Cîntarea merge bine și glasurile sună armonios dacă coriștii păstrează tonul dat de dirijor și urmează regulile cerute de el. Tot astfel și în viața creștină este pace, armonie și bună înțelegere, dacă ne potrivim viața după voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu o împlinesc fără zăbavă îngerii în cer și pentru împlinirea ei se străduiesc bunii creștini.

Dacă ni se pare uneori că voia lui Dumnezeu e aspră și grea de împlinit să nu uităm că ne este dată spre a ne ajuta ca să ne împlinim în chipul cel mai desăvîrșit rostul în lume și să ajungem la ținta vieții creștinești, adică la mîntuire!

Ce s-ar alege cu un om al cărui sînge n-ar mai voi să circule după rînduială prin vene sau artere, ci ar lua-o razna printre țesuturi?

Același lucru se întîmplă și cu noi creștinii cînd nu ascultăm și nu împlinim voia Tatălui nostru ceresc.

Viața adevărată a creștinului este o continuă alergare spre Hristos. Iar la această țintă se poate ajunge numai cugetînd și făcînd voia lui Dumnezeu, silindu-ne să împlinim această voie și slîntă și dreaptă, care ni s-a făcut cunoscută prin Iisus Hristos spre mîntuirea sufletelor noastre și spre ajungerea la o viață bună și luminoasă, dreaptă și frățască între toți oamenii.

Preot Vasile Coman

„Acesta-i Prorocul cel adevărat !“

Așa strigau cei ce ascultau cuvîntul Mîntuitorului: „Acesta“, adică Domnul Hristos este cu adevărat cel mai mare, cel mai înțelept și dumnezeiesc „Prooroc“, ce a fost vreodată. El a prezis lucruri viitoare și a doua venire a Sa, precum și moartea și învierea din morți. El a schimbat fața și viața credincioșilor prin învățătura Sa ruptă din ceruri, ruptă din Dumnezeire.

El e proorocul cel mare, cel adevărat și cel plin de înțelepciune. El ne spune ce trebuie să credem și ce să făptuim în viață, ca să dobîndim fericirea cea veșnică.

El ne spune și ne învață cum să ne purtăm în viața pămîntească, pentru a ne învrednici prin credință și fapte bune, de-o viață liniștită, dulce și fericită, dincolo în ceruri, de unde-a venit El și și-a vărsat sîngele, pentru mîntuirea noastră.

Pr. V. A. Bassarabin